

ΣΑΡΙΤΑ
ΧΑΪΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

HAPPY
HOUR

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Το πιόμα όλου του κόσμου

Το είδε από μακριά. Άσπρο χαρτί, δυσοίωνα, κολλημένο πάνω στη θολωμένη από το καυσαέριο γυάλινη πόρτα, με σγουρές υπογραφές και μελανές σφραγίδες. Δεν ήταν κανένας αναισθητός· του σφίχτηκε η καρδιά, κι ας το περίμενε. Το ήξερε καλά αυτό το παλιόχαρτο· διέθετε, βλέπεις, ένα εκνευριστικό δάχτυλο, που δεν έχανε την ευκαιρία να τον χτυπά στον ώμο κάθε φορά που ξεμύτιζε κάνοντας όνειρα ή έτσι κι έτρεφε καμιά απατηλή προσδοκία για το μέλλον. Ήταν μια ενοχλητική υπενθύμιση που δεν τον άφηνε να ησυχάσει. Τρυπούσε το κουκούλι του ύπνου του το βράδυ κι απλωνόταν φαρδιά πλατιά πάνω στο στήθος του, βαραινόντάς τον σαν αχώνευτο γεύμα. Ανάσα δεν τον άφηνε να πάρει.

Στο σκαλοπάτι της εισόδου είχε κάνει κατάληψη ένας σωρός από λογαριασμούς ανακατεμένους με μια μάζα λασπωμένης χαρτούρας κάθε λογής. Βουνό είχαν γίνει. Κι αυτό το περίμενε. Ήταν το σκουπιδαριό που αφήνει πίσω της η εγκατάλειψη.

Με σύντομες κινήσεις, για να μην τον πάρουν πρέφα

οι γείτονες, πάρκαρε τη βέσπα στο απέναντι πεζοδρόμιο, πίσω από ένα δέντρο. Αυτό έκανε τους τελευταίους μήνες. Δεν ήταν για χαιρετούρες και κοινωνικότητες. Τα χαμόγελα, οι πλάκες και τα κεράσματα είχαν περάσει ανεπιστρεπτί. Τώρα σαν τον κλέφτη έμπαινε και σαν το φάντασμα έφευγε, μην τύχει και τον πάρει κάνα μάτι και αρχίσει τις ερωτήσεις. Έναν μήνα τώρα το μαγαζί ήταν κλειστό. Αν ήταν ποτέ δυνατόν! Ποιο; Το μαγαζί του, που μάζευε όλη την Αθήνα. Που είχαν να το λένε όλοι πως ήταν το καλύτερο μπαράκι της περιοχής.

Κατέβασε στα γρήγορα με το πόδι το μαρσιέ και πέρασε στη ρόδα την αλυσίδα. Σήκωσε τα πέτα του μπουφάν του και τράβηξε τον σκούφο μέχρι τα μάτια. Ήταν μια μέρα υπέροχη, χαρά Θεού. Ο ήλιος τού θάπευε παρηγορητικά την πλάτη και τα πουλιά τσιμπολογούσαν σκόρπια σουσάμια περιμετρικά του κουλουρά. Όλα θύμιζαν προχωρημένη άνοιξη, κι ας βρίσκονταν καταμεσής του χειμώνα. Εκείνος πάλι ήταν μια όρθια, κινούμενη κηδεία. Σκέτη παραφωνία.

Έριξε μια ματιά δεξιά και αριστερά σαν κανένας καταζητούμενος εγκληματίας και με το ένα χέρι ξεκλείδωσε ταχυδακτυλουργικά την πόρτα, ενώ με το άλλο ξεκόλλησε στα γρήγορα το χαρτί. Από τη βιασύνη του το έσκισε λίγο στην άκρη. Μωρέ, δεν πήγαινε στο διάολο το παλιόχαρτο!

Του το έπαιρναν το μαγαζί του Βαγγέλη. Αυτό ήταν! Δεν έτρεφε πλέον αυταπάτες. Βούλιαζε μέσα σε μια τρικυμισμένη θάλασσα ανεξόφλητου χρέους. Το ΙΚΑ, ο ΦΠΑ και η κάβα ήταν οι δυνάστες του, που τον περίμεναν στη γωνία σαν μαφιόζικη κομπανία για να τον τσιμεντώσουν στην

έρμη οικοδομή της ανεπάρκειας, της ανέχειας, της ηθικής απαξίωσης. Ποιος να το πίστευε, τόσο μικρές λέξεις και να μπορούν να σπείρουν στον δρόμο του τόσο μεγάλο κακό.

Κι όμως, ούτε σαν σενάριο επιστημονικής φαντασίας δεν θα μπορούσε να στέκει κάτι τέτοιο τον πρώτο καιρό που άνοιξε αυτό το μπαρ, στις αρχές της δεκαετίας του '90· μια εποχή υπέρμετρης αισιοδοξίας από μέρους του, τότε που όλα έμοιαζαν εφικτά και στρωμένα. Όχι βέβαια πως έλειπαν τα τρεχάματα –τι στο καλό, δικό του μαγαζί άνοιγε– αλλά τη δουλειά ποτέ δεν τη φοβήθηκε. Είχε το κομπόδεμα, μα πάνω από όλα διέθετε την όρεξη.

Για χρόνια ο Βαγγέλης υπήρξε μετρ σε επώνυμο μαγαζί στην περιοχή του Χίλτον. Μεγάλο σχολείο ήταν εκείνο. Δουλειά από το μεσημέρι μέχρι τα ξημερώματα, με ένα ρεπό την εβδομάδα. Δεν τον έβλεπε το σπίτι. Τι να λέμε τώρα, αν δεν ιδρώσεις, δεν γίνεται τίποτα. Πρώτος εμφανιζόταν και τελευταίος έφευγε στη λήξη της βάρδιας. Και σκούπιζε αν χρειαζόταν, και την κάβα παραλάμβανε αν δεν υπήρχε άλλος. Το πονούσε το ξένο μαγαζί σαν να ήταν δικό του. Και το αφεντικό –δεν είχε κανένα παράπονο– τον εμπιστευόταν σαν να ήταν παιδί του. Μονάχα εκείνος κρατούσε τα κλειδιά και έπαιρνε στο τέλος της βραδιάς την είσπραξη. Σπουδαίο πράγμα η εμπιστοσύνη. Παράσημο!

Ποτέ του δεν παρέβλεπε. Τα χρόνια που δούλευε στο ξένο μαγαζί ήταν αυτά που του έφεραν και τις πολύτιμες γνωριμίες. Όχι για να το παινευτεί ο Βαγγέλης, αλλά μετά τον πρώτο χρόνο τον ήξεραν με το μικρό του όνομα ως και οι πέτρες. Τι Χατζηδάκις, τι Μελίνα, τι βουλευτές και παρατρεχάμενοι, μπουζουκόβιοι και παλιά τζάκια, όλοι

του έδιναν τα εύσημα. «Βαγγέλη, είσαι και ο πρώτος!» του φώναζαν και τρύπωναν το παχύλο πουρμπουάρ μες στη χούφτα του διακριτικά, να μην τον φέρουν δα και σε δύσκολη θέση. Και μιλάμε για χιλιάρικά, όχι αστεία. Τι να λέμε τώρα, ήξερε να γλεντά τότε ο κόσμος. Όχι όπως καταντήσαμε σήμερα, να μετράμε και τα πενήντα λεπτά.

Αχ, περασμένα μεγαλεία...

Κλότσησε με το πόδι τη χάρτινη μάζα να πάει παραμέσα στο μάρμαρο της εισόδου. Δεν είχε κουράγιο ούτε να σκύψει. Η πόρτα μάγκωσε κι έτριξε σαν σκυλί που το δέρνουν. Την έκλεισε πίσω του σιγανά. Δεν ήθελε να το ξυπνήσει, το καημένο το μαγαζί του, από τον ανέφελο ύπνο της άγνοιας. Ο αέρας γύρω του μύριζε κλεισούρα, καπνό και ανθρώπινη επαφή. Σαν γερασμένο κουφάρι του φάνηκε, που άσπρισαν τα μαλλιά του μέσα σε μια νύχτα. Απότομη κατρακύλα. Τον Βαγγέλη τον κατέκλυσε απύθμενη θλίψη.

Κι όμως, δεν ήταν η ιδέα του. Οι τοίχοι του, παρά τη νάρκη, παρά το ξόρκι, εξακολουθούσαν να είναι ζωντανοί ακουστικοί πόροι: οι ίδιοι που ρούφηξαν γουλιά γουλιά, μέχρι τον πάτο του ποτηριού, τα τελευταία λόγια. Να δεις που αυτά, σκέφτηκε ο Βαγγέλης, τα κρατά μέσα στο όνειρό του το μπαράκι μου και τα παίζει ξανά και ξανά σε λούπα. Τα ανέξοδα λόγια, τις φωνές και τα γέλια. Αχ, μαγαζάκι μου... Θαρρείς πως διατηρούσε με νύχια και με δόντια την αυταπάτη πως δεν θα αργούσε η μέρα που θα ήταν και πάλι γεμάτο με μουσικές και λικνίσματα: χαρούμενους ανθρώπους με ανάλαφρα μέλη και τραγουδιστές φωνές.

Απ' άκρη σ' άκρη η σκόνη είχε κατακαθίσει πάνω στην μπάρα. Ένα δάχτυλο και βάλε. Θόλωσε η χνουδωτή πού-

δρα τον καθρέφτη και τα μπουκάλια με τα ποτά στις προθήκες, που φάνταζαν ξαφνικά στα μάτια του σαν ξεχασμένοι στρατιώτες σε λασπερά χαρακώματα. «Πάει, γενναίοι μου, τον χάσαμε τον πόλεμο!» τους φώναξε, μα απάντηση δεν πήρε.

Περίεργο πόσο γρήγορα απλώνει τα πλοκάμια της η εγκατάλειψη. Σαπρόφυτο είναι που του αρκεί μια χαραμάδα για να βγάλει κεφάλι. Ύστερα τρέφεται από τα λάθη, ξεδιψά με την έλλειψη αντοχής και απλώνεται, βουλώνει τρύπες, καλύπτει κενά που αφελώς άφησες για να τα αντιμετώπισεις αργότερα. Αργότερα που όλα θα είναι καλύτερα. Αυτό το «αργότερα» τον έφαγε. Τον ξεφτίλισε, τον έκανε σκουπίδι, που είχε το θράσος να πιστεύει πως θα αλλάξει και πάλι ρότα η ζωή του. Ότι ανεβαίνει κατεβαίνει και πάλι από την αρχή. Έτσι δεν λένε;

Δεν άναψε το φως. Καλύτερα έτσι. Μεσ στα σκοτάδια ζούσε καλύτερα το σκοτάδι του. Μεγαλουργούσε και επεκτεινόταν θριαμβευτικά μέσα στον νου του.

Τον έτρωγαν οι τύψεις τον Βαγγέλη, γιατί δεν ήταν μόνος· είχε πλάι του τρεις ανθρώπους πιστούς, που είχαν κρεμάσει πραγματικά τη ζωή τους πάνω του, υπολόγιζαν σ' εκείνον. Αρχικά η Μάνια. Ήταν μόλις είκοσι τεσσάρων χρόνων όταν του ζήτησε για πρώτη φορά δουλειά· στα ντουζένια της. Πρόσφατα είχε τελειώσει τη δραματική σχολή, ήθελε να γίνει ηθοποιός. Κορίτσαρος σωστός. Με την ευγένεια παραμάσχαλα και τους καλούς της τρόπους. Ήξερε να βάζει στη θέση του τον πελάτη χωρίς να τον κακοκαρδίσει. Η μπάρα ήταν ωστόσο το όριο της και δεν σήκωνε κουβέντα. Σερβίριζε αστραπή και ήξερε τα χούγια και τις προτιμήσεις

των τακτικών θαμώνων, που πάντα την αναζητούσαν. Αληθινός θησαυρός! Την πρώτη φορά που μπήκε στο μαγαζί, θυμόταν ο Βαγγέλης, έλαμψε ο τόπος. Ατόφιο φως ήταν αυτό που έφερνε μαζί της. Είχε μακριά κόκκινα κυματιστά μαλλιά κι έμοιαζε με φλόγα· μια φλόγα που δεν επεδίωκε να κάψει αλλά να ζεστάνει. «Δεν θα μείνω πολύ» του είχε δηλώσει. «Χαρτζιλίκι χρειάζομαι για να τα βγάλω πέρα τώρα, τον πρώτο καιρό. Όταν όμως έρθουν οι ρόλοι...»

Από τότε πέρασαν χρόνια και δεν έλειψε ούτε ένα βράδυ. Σερβίριζε με πυρετό, ύστερα από πολύωρο γύρισμα, με ερωτική απογοήτευση, ματαιωμένη συχνά από το σινάφι της. Πάντα με το χαμόγελο, να μη χαλάσει τη διάθεση του άλλου, που έρχεται για να περάσει καλά. Στο θέατρο έπαιζε τα τελευταία χρόνια μόνο τα καλοκαίρια, που το μαγαζί ήταν κλειστό· δεν ήθελε να τον κρεμάσει. Εκεί στα εύκολα, όταν τις καλές μέρες της έδινε το παραπάνω, κοντά και στα δύσκολα, όταν δεν έφταναν τα χρήματα για να καλύψει τον μισθό της. «Δεν πειράζει, θα βολευτώ. Θα δανειστώ από τη μάνα μου. Μου τα δίνεις όταν έχεις. Δεν χάλασε ο κόσμος» του έλεγε με χαμόγελο.

Μέχρι και σήμερα παραμένει μυστήριο πώς ξαφνικά άλλαξε η ατμόσφαιρα ανάμεσά τους και μπλέξανε τις καρδιές και τα σώματά τους όταν εκείνος χώρισε. Ποια χειρονομία, ποιο υπονοούμενο, ποια εσωτερική ορμή άραγε τους οδήγησε εκεί; Εκείνος δεν λοξοκοίταζε ποτέ. Μονογαμικός και σταθερός, παρά το μέλι που κυλούσε πλουσιοπάροχα τη νύχτα. Η ζεστασιά της θα πρέπει να τον κέρδισε, και ο γλυκός της λόγος. Έτσι όμως όπως άλλαξαν ρόλους κι έγιναν εραστές, έτσι με τον καιρό έγιναν κι αδέρφια. Δεν

το συζήτησαν ποτέ. Δεν χρειάζονταν λόγια για να εξηγήσουν τους συγγενικούς δεσμούς που είχαν υφάνει. Μόνο τα μάτια τους μιλούσαν πλέον. Με ένα βλέμμα και μόνο καταλάβαινε ο ένας τι στην ευχή είχε στο μυαλό του ο άλλος. Είναι όμορφο να σε καταλαβαίνουν. Είναι κι αυτό μια πολυτέλεια στη ζωή.

Η Μάνια ήταν εκείνη που πήρε το λουκέτο από τα χέρια του που έτρεμαν, το τελευταίο βράδυ. «Άφησέ το» του είπε με μια δύναμη που τον καθήλωσε. «Θα κλείσω εγώ απόψε. Εσύ πήγαινε να ξεκουραστείς. Αρκετά για σήμερα». Διαισθανόταν, φαίνεται, πως είχαν εξαντληθεί οι αντοχές του. Έβλεπε στα μάτια του την ήττα που τον είχε γονατίσει, ένιωθε την απειλή της κοφτερής λεπίδας στον λαιμό του. Ήθελε να τον ξαλαφρώσει από το γύρισμα του κλειδιού, που αφήνει πίσω του μια ολόκληρη ζωή.

Στις ένοχες παρακλήσεις του να τη βοηθήσει να βρει αλλού δουλειά, τον διαβεβαίωσε πως όλα ήταν εντάξει. Είχε βρει έναν μικρό ρόλο στο θέατρο. Επίσης κάποιος σκηνοθέτης –δεν του είπε όνομα– της είχε τηλεφωνήσει για μια σειρά. Όταν με το καλό θα ξανάνοιγε το μαγαζί –γιατί ήταν σίγουρη, του είπε, πως θα έβρισκε τον τρόπο να ορθοποδήσει–, θα επέστρεφε αμέσως στο πόστο της. Ένα τηλεφώνημά του μόνο, και θα την έβλεπε και πάλι πίσω από την μπάρα, χαμογελαστή όπως πάντα, πρόθυμη και ετοιμοπόλεμη.

Ύστερα ήταν ο Αχάν, που μέχρι πρότινος δούλευε στη λάντζα. Ο νεαρός Μπαγκλαντεσιανός που, όταν έσκαγαν τα χείλη του, η λευκή, τέλεια οδοντοστοιχία του φώτιζε τον κόσμο όλο. Είχε το πιο αστραφτερό χαμόγελο που είχε

συναντήσει σε άνθρωπο και μια τρυφερή καρδιά μικρού παιδιού. Έπλενε στοίβες ποτήρια με μια ακατάβλητη χαρά που κατέληγε να γίνει μεταδοτική. Τον είχε συναντήσει μια μέρα πριν από τρία χρόνια στο απέναντι φανάρι, όπου καθάριζε τα τζάμια των αυτοκινήτων με ένα λερό πανί. Παρά το κρύο και την καχύποπτη αδιαφορία των οδηγών, χαμογελούσε πλατιά, λες κι ο κόσμος όλος τον καλοδεχόταν. «Σάλτα στη βέσπα!» του είπε τότε ο Βαγγέλης χωρίς δεύτερη σκέψη κι εκείνος, παρά τα φτωχά ελληνικά του, τον κατάλαβε. Ακόμη αναρωτιέται τι διέκρινε πάνω του και τον εμπιστεύτηκε. Έκανε τεράστιο αγώνα για να του βγάλει χαρτιά. Κι ο Αχάν, από την πλευρά του, δεν τον πρόδωσε ποτέ. Ούτε αυτός ούτε το χαμόγελό του.

Σαν έκλεισε το μαγαζί, έριξε τα μούτρα του ο Βαγγέλης και πήγε στο γωνιακό σουβλατζίδικο του Γρηγόρη, για να του ζητήσει να πάρει τον Αχάν στη δουλειά. Μη μείνει το παιδί στον άσο επειδή αυτός απέτυχε, τώρα που άρχισε να στρώνει η ζωή του. Κι ότι του είχε βρει δασκάλα να τον μάθει να μιλάει σωστά ελληνικά, να βρει μια δουλειά της προκοπής και να ριζώσει. Ήταν έξυπνος και δουλευταράς ο νεαρός. Με τα κατάλληλα εφόδια, ο Βαγγέλης ήταν σίγουρος πως θα πρόκοβε.

Πριν από μια εβδομάδα, τον πήρε το μάτι του πίσω από την τζαμαρία του σουβλατζιδικου. Καθάριζε τραπέζια μ' ένα πανί στο χέρι και του θύμισε εκείνη τη μέρα στα φανάρια. Μόνο που τώρα δεν χαμογελούσε, το στόμα του ήταν κλειστό, τα άσπρα δόντια του φυλακισμένα. Στενοχωρήθηκε ο Βαγγέλης πολύ, σαν να του είχε κλέψει ο ίδιος τη χαρά.

Τελευταία πάνω στον σωρό που τραμπαλιζόταν από τους χρεωστικούς κλυδωνισμούς στεκόταν η Ιωσηφίνα. Δούλευε κοντά του ήδη δυο χρόνια. Καθάριζε το μαγαζί και τα βράδια βρισκόταν σε αναμονή και επαγγελματική εγρήγορση για πιθανές παρεκτροπές στον περιβάλλοντα χώρο του απόπατου. Συνήθως τη συναντούσες να κάθεται σε ένα σκαμπό στην είσοδο της τουαλέτας, παρέα με ένα τσίγκινο πιατάκι που ακουμπούσε απροκάλυπτα σε ένα χαμηλό τραπεζάκι. Τα λιγοστά κέρματα που έπεφταν σαν το μαρτύριο της σταγόνας έκαναν τον εκνευριστικό θόρυβο της ματαιότητας. Δεν την άκουσε ποτέ του να παραπονιέται ούτε και να μιλά για τη ζωή της. Κανένας σύζυγος και κανένα παιδί δεν βρήκε ποτέ θέση στα λόγια της.

Της κατέβαζε πότε πότε στα έγκατα του βασιλείου της ένα μπέρμπον, που ήξερε πως της άρεσε. Με εκείνη τη βραχνάδα στη φωνή που της προσέδιδε το αλκοολούχο κάψιμο στον λαιμό αντάλλασσε μαζί του αόριστες κουβέντες, που θόλωναν ακόμα περισσότερο το δυσεπίλυτο αίνιγμα της ύπαρξής της. Όσο περνούσε ο καιρός, όλο και πιο πολύ του έδινε την εντύπωση ξερού κλαριού. Άνυδρη, αφυδατωμένη και συγχρόνως πιστή σαν σκυλί που σε κοιτά στα μάτια. Κι αυτό για κείνον μετρούσε διπλά.

Ο Άρης ήταν θαμώνας. Πελάτης κάποτε από τους καλούς. Κουβαλούσε στο μαγαζί μεγάλες, θορυβώδεις παρέες και ξόδευε με ξεδιάντροπη αποκοτιά που απείχε παρασάγγας από τη γενναιοδωρία. Δεν του γέμιζε ποτέ το μάτι του Βαγγέλη, γι' αυτό και τον απέφευγε σε κάθε ευκαιρία. Έμπαινε στο μαγαζί με ύφος χιλίων καρδιναλίων και η ενοχλητική του κολόνια, που τη λουζόταν με το καντάρι, μπούκωνε τα ρου-

θούνια τους. Ο Άρης ο παπάρης! Έτσι τον φώναζαν με τη Μάνια και μοιράζονταν έναν κοινό τόπο όπου μπορούσαν να τον χλευάσουν ελεύθερα και ανεμπόδιστα, ξεχνώντας επιτούτου πως η δουλειά τους ήταν να τον εξυπηρετούν, κολλακεύοντας τότε τότε τη ματαιοδοξία του.

Κανείς τους δεν γνώριζε με τι ακριβώς ασχολούνταν και πού έβρισκε τα λεφτά που σκορπούσε. Ερχόταν πολλές φορές με το άνοιγμα του μαγαζιού, δίνοντας την εντύπωση πως δεν χτυπούσε πουθενά κάρτα, πως δεν έδινε λογαριασμό σε κανέναν. Τα ρούχα του ήταν πάντοτε ακριβά και φαρμάτα. Το μούσι και τα μαλλιά του στην τρίχα, σαν να είχε σπιτωμένο μπαρμπέρη να τον φροντίζει σε καθημερινή βάση. Οι φίλοι του πάλι φαίνονταν της ίδιας συνομοταξίας, μεγαλοπιασμένοι και σνομπ. Και όλα αυτά δεν θα είχαν καμία σημασία –το από πού κρατούσε η σκούφια του καθενός ποσώς απασχολούσε τον Βαγγέλη– αν δεν εμφανιζόταν ένα βράδυ πριν από λίγους μήνες μ' εκείνη την πρόταση...

Παράγγειλε στη Μάνια το καθιερωμένο νεγκρόνι του και του έκανε νόημα να πλησιάσει στην μπάρα. Δεν είχε καμία όρεξη ο Βαγγέλης τα μούτρα του, ωστόσο το μαγαζί ήταν άδειο και δεν μπορούσε να βρει κάποια δικαιολογία. Πήρε τα κομμάτια του και κάθισε στο διπλανό σκαμπό.

Χωρίς περιστροφές, ο Άρης του είπε πως είχε υποπέσει στην αντίληψή του πως το μαγαζί τελευταία τραβούσε ζόρια. «Λυπάμαι, ρε Βαγγέλη, γιατί το αγαπώ το μαγαζί σου και δεν θέλω να έχει την τύχη τόσων άλλων που τα κατάπιε η αδηφάγα κρίση» του πέταξε ευθέως και τον κοίταξε μ' εκείνο το βλέμμα που στόχευε επιτυχώς στο ευαίσθητο σημείο του.

Δεν μίλησε, δεν είπε τίποτα ο Βαγγέλης. Έδωσε μόνο μια στριφτή τσιμπιά στο μπράτσο του, για να μην τον αρπάξει από το λαρύγγι, κι έμεινε στήλη άλατος μπροστά του. Εκείνος ωστόσο συνέχισε ακάθεκτος. Φαίνεται πως είχε έρθει καλά προετοιμασμένος. Πρέπει να τον είχε βάλει στο μάτι εδώ και καιρό.

«Χρωστάς πολλά, έτσι δεν είναι;» τον ρώτησε στα ίσια.

«Και πού το ξέρει αυτός;» αναρωτήθηκε ο Βαγγέλης και τον έπιασαν τα διαόλια του. Τόσα χρόνια στη νύχτα, κανείς μέχρι εκείνη την αναθεματισμένη ώρα δεν είχε τολμήσει να τον προσβάλει με τέτοιο τρόπο. Ποιος νόμιζε πως ήταν ο Άρης ο παπάρης, για να του τη βγει έτσι;

Σύντομα και χωρίς υπεκφυγές μπήκε στο ψαχνό: ήταν πρόθυμος –αν το ήθελε και ο ίδιος, βέβαια– να τον βοηθήσει. Υπήρχε τρόπος να κρατήσει το μαγαζί ανοιχτό, αν αποδεχόταν την προσφορά του. «Δοκιμαστικά στην αρχή, να δούμε πώς θα πάει» του τόνισε.

HAPPY HOUR

Στο μπαρ του Βαγγέλη οι άνθρωποι μοιράζονται τις ιστορίες τους, που διαποτίζονται από αλήθεια και βαθύ συναίσθημα.

Ο Ζαχαρίας έχει το πρώτο του ραντεβού με τη Γλυκερία, μια κοπέλα που γνώρισε στο διαδίκτυο. Η εγκυμονούσα Μαρία σηκώνεται από το κρεβάτι όπου είναι καθηλωμένη, για να συναντήσει τον εργολάβο που θα της φτιάξει το σπίτι των ονείρων της. Ο Αχάν βιώνει έναν πρωτόγνωρο έρωτα που του έχει πάρει τα μυαλά. Η Αμαλία πίνει το τελευταίο λικέρ της ζωής της. Ο Κωνσταντίνος, μετά από χρόνια, αντικρίζει και πάλι τον δυνάστη του. Ο Στέλιος σκέφτεται πώς θα ξεφορτωθεί τον κακοποιητικό πατέρα του και ο Θανάσης τον παλιό του φίλο από τον στρατό που πιστεύει σε αρειανές παρεμβάσεις. Η Κορίνα σχεδιάζει τα βήματά της ως ινφλουένσερ και ο Άρης αναμετρείται με τις επιλογές του.

Με το τέταρτο μυθιστόρημά της, η Σαρίτα Χαϊμ καταφέρνει να δημιουργήσει ένα μικρό, αυτοτελές σύμπαν σύγχρονων χαρακτήρων. Το Happy Hour αποτελεί ένα ζωντανό ανθρώπινο ψηφιδωτό, με αναγνωρίσιμους ήρωες που βρίσκουν απρόσκοπτα τον δρόμο που οδηγεί στην καρδιά μας.

www.minoas.gr

9 786180 225419
ISBN 978-618-02-2541-9
ΚΩΔ. 35390